

Helge Döhring

Sindicalism și Anarho-Sindicalism în Germania: O introducere

tradus de M. Rusu

Impressum

Herausgegeben vom Institut für Syndikalismusforschung

Postfach 140470, D-28094 Bremen

email: institut@syndikalismusforschung.info

www.syndikalismusforschung.info

www.syndikalismusforschung.wordpress.com

Imaginea de pe copertă reprezintă un discurs ținut de Rudolf Rocker la Berlin în anii 1930.

2. Auflage: September 2012

CUPRINS

1. Ce înseamnă „Mișcarea muncitorească“?
2. Emergența anarho-sindicalismului și Freie Arbeiter Union Deutschlands [Uniunea Muncitorilor Liberi din Germania]
3. Structura anarho-sindicalismului după primul război mondial
4. O alternativă clară la comunismul autoritar: Freie Arbeiter Union Deutschlands
 - 4.1 Diferențele esențiale față de uniunile centralizate
 - 4.2 Motive ale declinului apartenenței la Freie Arbeiter Union [Uniunea Muncitorilor Liberi]
 - 4.2.1 Efectele declinului apartenenței membrilor asupra locului de muncă: consiliile din fabrică și negocierea acordurilor
 - 4.2.2 Tensiuni și conflicte în interiorul FAUD
 - 4.3 Anarho-sindicalismul dincolo de locul de muncă
 - 4.3.1 Organizațiile culturale
 - 4.3.1.1 Gemeinschaft Proletarischer Freidenker [Comunitatea Proletariatului Liber Cugetător] (GpF)
 - 4.3.1.2 Gilde freiheitlicher Bücherfreunde [Societatea Prietenii Cartilor Libertare] (GfB)
 - 4.3.2 Hilfsorganisationen [Organizații de ajutor]
 - 4.3.2.1 Reichsverband für Geburtenregelung und Sexualhygiene [Federația Reichului pentru Controlul Nașterilor și Igienă Sexuală] (RV)
 - 4.3.2.2 Schwarzen Scharen [Trupele Negre]
 - 4.3.2.3 Arbeitslosenbewegung [Mișcarea Șomerilor]
 - 4.3.3 Alternative la FAUD
 - 4.3.3.1 Așezările comunale
 - 4.3.3.2 Mișcarea Vagabond
 - 4.3.4 Organizații auxiliare ale FAUD
 - 4.3.4.1 Syndikalistisch-Anarchistische Jugend Deutschlands [Tineretul Anarho-Sindicalist din Germania] (SAJD)
 - 4.3.4.2 Syndikalistischer Frauen Bund [Federația Femeilor Sindicaliste] (SFB)
 - 4.3.4.3 Kinderbewegung [Mișcarea Copiilor]
 - 4.4 Sfârșitul FAUD
 - 5 Sindicalismul și semnificația sa

Acest text este tradus din limba engleză după by John Carroll: *Helge Döhring: Syndikalismus und Anarcho-Syndikalismus in Deutschland. Eine Einführung*, in: Jürgen Mümken: *Anarchosyndikalismus an der Fulda. Die FAUD in Kassel und im Widerstand gegen Nationalsozialismus und Faschismus*, Frankfurt 2004, Verlag Edition AV.

Cuvânt înainte

Textul de mai jos cuprinde o introducere în dezvoltarea sindicalismului german de la începuturile sale - în 1890, până la sfârșitul său ca formă de organizare - la începutul anilor 1960. Accentul în această introducere cade pe perioada de dinainte și până la 1933, când național socialiștii sub Adolf Hitler au ajuns la putere. Sindicalismul și, în mod special, anarho-sindicalismul sunt mișcări care au fost uitate în mare măsură. Chiar dacă superficial, această schiță, ar trebui să arate prin concluziile sale, că mișcarea nu a fost întotdeauna așa obscură și necunoscută. Acest fragment nu are ca scop să examineze exhaustiv toate aspectele variate ale anarho-sindicalismului german, ci, mai degrabă, să stârnească curiozitatea și interesul cititorilor.

1. Ce înseamna "Mișcarea muncitorească"?

Primul lucru care se învață atunci când este studiată istoria mișcării muncitorești, în Germania precum și în alte părți, este că muncitorii erau organizați în primul rând, în cadrul așa numitelor "partide muncitorești". În Germania acestea au luat forma SPD [Social Democrații moderați] și KPD [Partidul Comunist din Germania]. La o examinare mai amănunțită, o serie de alte partide ne atrag atenția - de exemplu "Partidul Social Democrat Independent" (USPD) al Rosei Luxemburg sau alte încarnări ale CP - KAPD și Partidul Socialist al Muncitorilor. Și astfel, în mod natural, definiția termenului de "mișcare muncitorească" plasează ferm aceste partide în prim plan. Același lucru este valabil pentru "Allgemeiner Deutscher Gewerkschaftsbund" - Asociația Generală a Sindicatelor din Germania (ADGB). O observație mai atentă, însă, ne relevă că aceste instituții au avut mai puțin de a face cu mișcarea, în cel mai autentic sens al cuvântului, decât cu reglementarea și disciplinarea mișcării muncitorești în beneficiul investitorilor de capital privat sau al statului. Dacă este să vorbim de o mișcare muncitorească autentică, nu putem să vorbim decât de inițiative la firul ierbii ale proletariatului, care a încercat să promoveze lupta de clasă. În unele cazuri aceste eforturi includ muncitorii social democrați sau comuniști. De remarcat, totuși, este cât de repede aceste activități au determinat obiecții din partea liderilor lor din partide și din sindicate. În contrast cu acestea, noi avem în vedere ideea unei "mișcări muncitorești" care se dezvoltă într-o manieră organică și nu ca răspuns la ordinele venite de la conducerea de partid sau de sindicat, ci mai degrabă ca un produs al activităților muncitorilor salariați organizați și pe deplin conștienți de propriile responsabilități, evitând organizațiile centralizate. Considerabil de multă energie și putere este absorbită în activitățile din jurul conflictelor sectare, a "marilor lideri" și a producției de literatură specializată marxistă de la Bernstein la Lenin. Și toate acestea, doar pentru a ajunge să realizăm că mișcarea muncitorească, așa cum este ea definită de aceste grupuri, este paralizată. Pentru cei care ar dori să scurteze calea pentru a înțelege acest lucru fără să piardă nimic din lecțiile importante, ei trebuie doar să privească în trecut, când existau propriu zis mișcări organizate ale clasei muncitoare care transced dogma marxistă și decepțiile electorale. Germania, în perioada interbelică, are un exemplu de randament al unei mișcări muncitorești cu forme independente de organizare, așezată pe propriile picioare, în primul rând printre sindicaliștii/comuniștii de consiliu și (anarho) sindicaliști. Aici ne vom concentra pe anarho-sindicaliști, care în Germania au format nu doar o remarcabilă "mișcare de idei", dar, de asemenea, o recunoscută mișcare de masă a proletariatului, una care a fost în mare măsură uitată. Cei care încearcă să găsească referințe sau informații relevante privind acest subiect printre surse mai puțin mainstream, de la Wolfgang Abendroth sau Karl-Heinz Roth, de exemplu, vor fi dezamăgiți.

Și totuși, alături de lucrările de referință pe această temă, la autori precum Hans Manfred Bock sau Angela Vogel, pentru a numi doar câțiva, apar o serie de studii locale privind anarho-sindicalismul.

2. Emergența anarho-sindicalismului și Freie Arbeiter Union Deutschlands [Uniunea Muncitorilor Liberi din Germania]

Pentru a ne întoarce la tema centrală a acestei introduceri, ce a fost FAUD? Rădăcinile sale se găsesc în democrația socială germană care s-a format sub Kaiser. Structura organizațională centralizată a partidului l-a lăsat vulnerabil în fața măsurilor restrictive ale lui Bismarck: legea anti-socialistă, care a dizolvat ușor organizațiile executive. După ce legea socialistă a fost abrogată, unii dintre membrii unor organizații social democratice locale au fost reticenți în a menține organizații centralizate și aceștia au fost denumiți: "localiști". "Localiștii" cuprindeau o minoritate în interiorul mișcării social democratice, însă o minoritate care s-a bucurat de o susținere considerabilă în capitala Berlin. La început, ei țineau de mentalitatea lor de partid și de propriile interpretări marxiste, dar rezoluțiile "revizioniste" ale Congresului SPD de la Erfurt din 1891 au întărit aspirațiile localiste pentru formarea unei organizații separate. Chiar în anul următor, comisia generală a SPD a organizat un congres în Halberstadt, unde au fost făcute solicitări pentru extirparea fracțiunilor localiste. În 1897, acest eveniment a corespuns prin alăturarea la "centralizarea liderilor de sindicat (shop-stewards) germani", pentru ca, în 1901, să se reorganizeze în "Freie Vereinigung Deutscher Gewerkschaften" (FVDG) - Asociația Liberă a Sindicatelor din Germania. În următorii ani, conducerea social democrată s-a luptat în van pentru a reintegra complet grupurile localiste, care, conform funcționarului de partid și viitorului cancelar Friedrich Elbert, se auto-descriau ca fiind social-democrați, ca să nu fie comparați cu mediile anarhiste. În cele din urmă, un ultimatum a fost stabilit: localiștii puteau accepta conducerea sindicatelor centrale sau să fie dați afară din SPD. FVDG, care în acea perioadă ajunsese să dețină 16.000 de membri, a pierdut jumătate dintre ei până în 1908. Pentru membrii rămași asta a tăiat efectiv cordonul ombilical care-i mai lega de SPD. De acum, mișcarea localistă și-a dezvoltat propriile concepte despre cum ar trebui răsturnat sistemul social și cum ar trebui construit unul nou. În timpul acestui proces, localiștii au fost influențați în parte de "Bourses du travail" a mișcării sindicaliste franceze și de viziunea asupra lumii a lui Raphael Friedeberg, care, de asemenea, respingea atât statul cât și partidul ca organizații centralizate. În același timp, „Opposition der Jungen” (Tânăra Opoziție) sub Paul Kampffmeyer tindea spre aceeași direcție din interiorul SPD. Astfel, termenul "sindicalist" a ajuns să îl înlocuiască pe cel de "localist". Din acest moment până la primul război mondial, FDVG a menținut un număr mai degrabă insignifiant de membri, în

jur de 8.000 și a publicat două periodice ale organizației: "Einigkeit" (Unitate) și "Pionier." Cam începând cu această perioadă, membrii FVDG au fost și ei expuși la antagonismul cu multe fețe al foștilor lor tovarăși, care chiar și-au unit forțele cu cei din conducerea companiilor pentru a-i forța pe sindicaliștii de la locurile lor de muncă și pentru a curma în fașă posibilitatea unui "sindicat concurent". Ca rezultat, localiștii/sindicaliștii au dat față cu un alt oponent puternic, în plus față de capitaliști. În timp ce sindicatele (uniunile) centrale făceau mare paradă de zel și angajament patriotic, sindicaliștii erau persecutați de oficialii statului, iar social democrații li se opuneau pentru vehementa lor poziție anti-război. Între timp, teoria anarhistă personificată de Proudhon, Kropotkin și Gustav Landauer devenea populară în Germania.

3. Structura anarho-sindicalismului după primul război mondial

După primul război mondial, FVDG s-a reconstituit. Un mare număr de muncitori dezamăgiți de susținerea războiului de către SPD, s-au înghesuit spre organizații alternative, printre ele numărându-se și FVDG care și-a înzecit numărul de membri într-un an, atingând aproximativ 60.000. Această organizație oferea o formă reală de auto-gestiune muncitorească, care a fost percepută de uniunile centrale ca o amenințare îndreptată împotriva obiectivelor lor de parteneriat social. Sindicaliștii, împreună cu comuniștii de consiliu erau sperietoarea social democrației, nu doar pentru că atrăgeau un număr mare de noi membri (până la 150.000, prin 1922) dar de asemenea, pentru că ei dezvoltaseră un concept mai concret de organizare și o teorie viabilă. Acesta s-a manifestat în "Prinzipienklärung des Syndikalismus" (Declarația principiilor sindicalismului) scrisă de, deja teoreticianul în devenire, Rudolf Rocker și prezentată în 1919 la al XII Congres al FVDG, care a adoptat-o cu câteva modificări. Spre deosebire de social democrație, care impunea structura de mediator a partidului peste organizațiile de la locul de muncă, sindicaliștii recunoșteau pericolul care ar putea rezulta dintr-un asemenea dualism. În consecință, ei au lăsat la o parte diviziunea teoretică între economic și politic cu scopul de a permite proletariatului să se guverneze singur la toate nivelurile. În conformitate cu aceste pretenții, sindicaliștii au trebuit să se organizeze singuri în toate domeniile vieții. Societatea era menită să se conducă și să poarte singură toate responsabilitățile, pentru sine, pentru că "libertatea există doar acolo unde este dusă mai departe cu spiritul de responsabilitate personală", după cum spunea Rudolf Rocker. Aflați în concurență cu teoria marxistă, sindicaliștii rețin că economia reprezintă fundamentul esențial al vieții sociale și că efortul de organizare trebuie să se concentreze pe cei doi actori principali din sfera economică: producătorii și consumatorii.

4. O alternativă clară la comunismul autoritar: Freie Arbeiter Union Deutschlands

Ca urmare a perspectivelor sale teoretice, FVDG a fost rebotezat - "Freie Arbeiter Union Deutschlands" (Sindicatul Muncitorilor Liberi din Germania) în 1910 și a fost reorganizat în federații industriale pe de o parte și în "Arbeitsbörsen" (Bursa Muncii) pe de altă parte. Federațiile industriale, în care toți muncitorii locali din aceeași industrie erau organizați, erau responsabile de chestiunile legate de locul de muncă și de conflictele zilnice care apăreau acolo. Arbeitsbörsen reprezenta organizațiile locale din domeniul educației populare și a chestiunilor culturale și era responsabilă pentru definirea și diseminarea viziunii anarho-sindicaliste asupra lumii. Aici s-a dat expresie deplină principiilor fundamentale federaliste ale sindicalismului, astfel încât fiecare sindicat local avea dreptul să participe în mod egal cu celelalte la alegerile interne și să se bucure, tot în mod egal, de acces la resursele economice ale organizațiilor. Mijloacele de luptă au avut în mare măsură un caracter economic dar FAUD ca sindicat, nu s-a mulțumit să conducă luptele doar pe acest tărâm doar pentru a ceda forțelor politice și militare ale partidelor și ale statului. Odată ce proletariatul ar fi atins puterea printr-o grevă generală nu ar mai fi fost posibil să renunțe la ea. Parlamentarismul și utilizarea formelor statului nu au jucat niciun rol în considerațiile sindicaliştilor - ordinea politică existentă trebuia înlocuită cu asociații libere de producători și consumatori.

Cu scopul de a realiza tranziția în sectorul economic pe atât de lin pe cât ar fi fost posibil după etapa revoluționară, FAUD trebuia să constituie această formă înainte de o grevă generală și astfel să garanteze controlul asupra fabricilor pentru muncitori. Arbeitsbörsen ar fi fost reformat într-un fel de "birou statistic" cu scopul de a coordona acest proces. Sindicaliștii au făcut ca această viziune să fie concretă și astfel au oferit o perspectivă realistă pentru o societate socialistă liberă, în timp ce alte organizații muncitorești urmau exemplul capitalismului de stat al Uniunii Sovietice, au căutat să facă pace cu sectorul privat sau nu au prezentat nicio posibilitate a unei societăți socialiste. Doar această perspectivă justifică o examinare mai atentă a mișcării sindicaliste.

Spre deosebire de comuniștii de consiliu, sindicaliștii acordau o mare importanță chestiunii politice de azi, mai degrabă decât să aștepte condițiile favorabile pentru o revoluție. Auto-administrarea societății solicita ca deprinderile și abilitățile necesare acestei sarcini să fie repetate și exersate. Participarea muncitorilor la luptele zilnice era menită să îi țină în formă pentru lupta de clasă în general. Mai mult de atât, mici victorii putea da un contur profilului organizației. Într-adevar, după refluxul perioadei revoluționare din anii 1918-1923, organizațiile

comuniștilor de consiliu au fost dizolvate, nefiind capabile să prezinte o perspectivă relevantă și multe grupuri au avansat către FAUD. În luptele din tânără Republică de la Weimar, sindicaliștii au jucat un rol important în unele regiuni. FAUD a crescut și a devenit o organizație de masă iar sindicatele locale erau răspândite în toate colțurile țării, cuprinzând orașe și sate. Oameni de toate vârstele au găsit reprezentare în cadrul organizației. Din cele 12 sectoare ale industriei identificate de FAUD, doar 5 puteau fi acoperite de federațiile industriale: construcții, minerit, transporturi, metalurgie și textile. În locurile unde nu era posibil ca 25 de membri să fie adunați laolaltă obligatoriu pentru a constitui o ramură a organizației, a fost fondat un "sindicat al tuturor meseriilor". Sindicatele locale erau transparente și bine structurate: un președinte, un reprezentant, un auditor și doi trezoreri erau aleși să organizeze sarcinile asociate cu finanțele grupului, corespondența și activitățile de agitație. Geschäftsmission în Berlin, sub Fritz Kater, a rămas corpul de coordonare executivă și a fost ales aproximativ la fiecare doi ani la congresul FAUD, care a avut loc și în Berlin până în 1933. Acest congres a fost cel mai înalt organ de decizie al organizației și cuprindea delegații tuturor sindicatelor locale.

Principala publicație a FAUD a fost "Der Syndikalist" (Sindicalistul), care vedea lumina tiparului în fiecare săptămână și la care erau abonați toți membrii obligatoriu, ceea ce a făcut ca distribuția să fie egală cu numărul de membri. Alături de acest ziar au existat alte periodice, care erau fie produse la nivel regional, fie erau instrumente ale federațiilor industriale. Sindicatele locale ale FAUD erau influente în doar câteva zone, printre ele numărându-se Düsseldorf (în special faianțari), Berlin (fabricanți de cutii) sau în regiunea Ruhr (minerit). Totuși, uniunile centrale și cele 'creștine' dețineau o poziție dominantă.

4.1 Diferențele esențiale față de uniunile centralizate

De la baza programatică a FVDG ce consta în principal din punctele sale teoretice de la 1911, se poate observa un contrast clar față de uniunile mari. Acestea din urmă cuprindeau organizații centralizate, dependente, care administrau fonduri și determinau legitimitatea grevelor, în anumite momente împiedicând sau spărgând aceste acțiuni. Membrii acestor uniuni erau condiționați să se supună, iar grevele acestor instituții erau în general acțiuni defensive. Uniunile centrale reprezentau, de asemenea, interese ale mediului de afaceri și se bazau pe sistemul de reprezentare care le permitea să aibă o voce în gestionarea producției. Aceste organizații au avut succes și și-au păstrat membrii prin beneficiile pe care le ofereau și care includeau asistență medicală, fonduri pentru șomeri și plăți care acopereau costurile funerare. Uniunile centrale căutau reformă înăuntrul granițelor formelor economice capitaliste, promovând vaste politici salariale, aderând la o

practică a loviturilor mici și, împreună cu partidul, elaborau reforme militare. În contrast, sindicaliștii erau organizați într-o manieră federală, în care sindicatele locale erau auto suficiente și permiteau acțiuni independente chiar și în privința grevelor și a negocierilor. Solidaritatea era cuvântul de ordine al muncitorilor sindicaliști care reprezentau interesele de clasă prin lovituri agresive și acțiune directă. Spre deosebire de muncitorii din uniune, sindicaliștii plăteau bani doar pentru grevă și fonduri de ajutor reciproc pentru asistență. Acești muncitori agitau pentru răsturnarea capitalismului, căutând nu pacea, ci o luptă împotriva clasei antreprenoriale, pledând pentru greve generale în masă și respingând categoric militarismul. Dar în doi ani [1923-1925] FAUD a suferit pierderi atât de severe, încât numărul de membri ajunsese la doar o cincime din ceea ce fusese odată. Din cei 20.000-30.000 de membri rămași, aproximativ o jumătate dintre ei reprezentau nucleul ideologic angajat al organizației.

4.2 Motive ale declinului apartenenței la Freie Arbeiter Union [Uniunea Muncitorilor Liberi]

Alături de integrarea clasei muncitoare în societatea burgheză prin intermediul statului bunăstării, conflictele interne de-a lungul timpului din FAUD și competiția venită din partea mult mai puternicelor sindicate reformiste, alți numeroși factori au intrat în joc rezultând în declinul influenței anarho-sindicaliste. Agitația și propaganda FAUD erau relativ limitate în raza lor de acțiune, în timp ce cultura proletară a fost absorbită progresiv în mediul burghez. Represiunea statului, mai ales interzicerea FAUD în 1923, creșterea șomajului și imposibilitatea sindicatului de a integra ideologic și cultural marele număr de muncitori care s-a alăturat în timpul perioadei revoluționare a anilor 1918-1923, au contribuit, de asemenea, la această răsturnare de situație.

4.2.1 Efectele declinului apartenenței membrilor asupra locului de muncă: consiliile din fabrică și negocierea acordurilor

Dilema reprezentată de un așa declin dramatic în ceea ce privește apartenența a provocat dezbateri în cadrul organizației, ridicând problema dacă organizațiile locale ar trebui sau nu să participe în consiliile de fabrică și să inițieze negocieri contractuale. Asemenea activități au fost respinse ca fiind incompatibile cu principiile sindicatului care adera la "acțiunea directă" și se opunea oricărei forme de cooperare cu conducerea prin politici de reprezentare. Cu toate acestea, sindicaliștii au practicat toleranța în această chestiune în zonele în care își păstrasera influența, precum Ruhrgebiet sau Rheinland, o politică ce a durat până în 1933. Când sindicatele mai mici ale FAUD au făcut propriu zis acorduri contractuale,

acestea nu au fost recunoscute de lege, o chestiune care a fost în cele din urmă adusă în fața Reichsarbeitsgericht (Curtea Muncii a Reichului), care a hotărât că o organizație ale cărei principii pledează pentru lupta de clasă și revoluție nu poate negocia sub protecția legilor muncii din moment ce respinge legitimitatea sistemului juridic ca atare. Cu această decizie, efortul de a câștiga pentru sindicat timp și spațiu de manevră nu s-a soldat cu vreun rezultat. În ceea ce privește mandatele pentru recunoașterea legală a consiliilor de fabrică, celelalte organizații muncitorești ale FAUD au câștigat timp din moment ce acesta a fost împins la periferie. Totuși, problema atragerii atenției mai multor muncitori și sporirii influenței sindicaliștilor i-a împins pe membrii activi să caute noi căi și metode. În orice caz, integrarea muncitorilor în noua formă a “statului social” era mai mult sau mai puțin finalizată și uniunile centrale își păzeau cu râvnă câștigurile. În cele din urmă, sindicaliștii au pus ochii pe sectorul agricol, o dezvoltare surprinzătoare pentru o organizație muncitorească industrială. Cu toate acestea, în ciuda unei publicații centrate pe agricultură: “Dezrobiți pământul”, inițiativa nu a ajuns la niciun rezultat care să merite menționat.

4.2.2 Tensiuni și conflicte în interiorul FAUD

Partea culturală a organizației a fost consolidată prin tolerarea opiniilor ce au deviat de la principiile declarate ale FAUD și s-a făcut o încercare de restructurare a organizației într-o manieră care ar fi corespuns acestor schimbări. Centrul de gravitație al FAUD s-a mutat dinspre federațiile industriale, care datau din timpul FVDG, îndreptându-se acum spre Arbeitsbörsen, rezultând astfel o mai mare implicare în sfera culturală. Întrucât schimbările condițiilor economice și politice din Germania au apărut în diferite măsuri și grade, tensiunile din interiorul FAUD s-au intensificat, în principal în privința chestiunii legate de reglementarea organizației naționale. O tabără în cadrul acestui conflict, sesizând cadrul și efectele noilor condiții socio-economice cu care se confruntau, a inițiat reorganizarea în forma unei “unități a organizațiilor” care să preia sarcina coordonării la scară largă. Cealaltă tabără, afectată negativ mai mult de condițiile perioadei de după război, voia să mențină vechea structură a federațiilor industriale puternice și independente. În cele din urmă, s-a pus problema cum să fie reglementată și executată colectarea fondurilor de grevă care făcuse ca tensiunea să crească. Potrivit unei decizii a congresului FAUD, Arbeitsbörsen trebuia să asigure și să organizeze colectarea acestor fonduri. Pentru susținătorii federațiilor industriale, acesta a fost un atac decisiv asupra independenței întregii structuri federale. Această problemă trebuia rezolvată cât mai repede posibil, astfel încât sprijinul semnificativ să poată fi extins spre acei membri care au suferit cel mai mult din cauza marginalizării FAUD. Această cerință, a dus la tensiuni de ambele părți, iar în cele din urmă a

rezultat într-o sciziune în federația lucrătorilor din construcții, unul dintre sindicatele pilon ale organizației. Prin 1927, FAUD a trecut de la un sindicat care pretindea că este o organizație anarhistă la a fi o organizație anarhistă care pretindea că este un sindicat. Sindicatul nu mai avea la dispoziție forța de agitație necesară ca să contracareze declinul adeziunilor. Alte organizații, reprezentate de comunism de consiliu și anarhisme, precum Federația Anarhiștilor Comuniști din Germania (FKAD) eșuaseră dinainte în acest sens. În contrast, uniunile și-au revenit, parțial ca urmare a hiperinflației de la începutul anilor 1920, parțial ca o consecință a ocupației franceze din Ruhr, în 1923, care i-a îndreptat pe muncitori spre aceste organizații influente și recunoscute legal.

4.3 Anarho-sindicalismul dincolo de locul de muncă

Rudolf Rocker, acum deja figura conducătoare atât a sindicalismului german cât și internațional, a subliniat în *Prinzipienklärung* (Declarația de principii a sindicalismului) că socialismul a fost, în final, o problemă culturală. În consecință, anarho-sindicaliștii nu s-au limitat la organizarea la locul de muncă ci au luat parte la un număr semnificativ de mișcări, cu scopul de a-și promova ideile și de a aborda sarcini economice și culturale cu metodele lor de auto-organizare și auto-gestiune. În secțiunile următoare, organizațiile auxiliare variate ale FAUD, precum și mișcările alternative asociate, vor fi aduse în discuție. De importanță sunt eforturile din partea anarho-sindicaliștilor de a compensa numărul lor aflat în declin, printr-o mare participare în activități culturale. Merită atenție deosebită rolul activ jucat de sindicaliști în “Mișcarea Liber Cugetătorilor” și în “Societatea Prietenilor Cartilor Libertare” (*Gilde freierheitlicher Bücherfreunde*), care a fost strâns aliniată cu FAUD. Influența anarho-sindicalismului asupra unor variate organizații de cântăreți proletari trebuie încă să mai fie mult cercetată, iar în această lucrare va trebui să ne limităm la a spune că un număr de sindicaliști erau activ angajați în Asociația Cântăreților și Cluburi Glee.

4.3.1 Organizațiile culturale

4.3.1.1 *Gemeinschaft Proletarischer Freidenker* [Comunitatea Proletariatului Liber Cugetător] (GpF)

“*Freidenkerbewegung*” (Mișcarea Liber Cugetătorilor), cu peste un milion de membri, a fost divizată în numeroase și diferite direcții deoarece în cele mai multe cazuri partidele politice au fost în măsură să își facă simțită influența. Cu toate acestea, Mișcarea Liber Cugetătorilor a unit proletariatul dincolo de liniile tuturor partidelor împotriva puternicei influențe a bisericii și, începând cu

1927/1928, sindicaliștii s-au angajat tot mai mult în opoziție cu mașinațiunile bisericii prin intermediul Comunității Proletariatului Liber Cugetător (GpF). În locul sistemului cu note, ei au organizat un curs finalizat cu absolvirea în cadrul unei ceremonii menite să îi trimită pe participanți liberi în lume, unde chestiuni de importanță generală erau introduse și discutate. Caracteristica centrală a acestui curs a fost încurajarea membrilor congregației să părăsească biserica. Oricum, membrii KPD au fost dominanți aici și s-au folosit de funcțiile de conducere deținute ca să agite împotriva sindicaliștilor. Colaborarea cu comuniștii autoritarieni a fost subiect al unor serioase dezbateri în interiorul FAUD, însă majoritatea a simțit că este necesar să susțină activ Mișcarea Liber Cugetătorilor în orice formă și nu au renunțat să îi provoace pe comuniști. Cu toate acestea, influența sindicalistă s-a diminuat, în primul rând din cauza controverselor în privința unor teme, a dominației funcționarilor social-democrați și a conflictelor dezastruoase dintre membri “pe linie de partid” ai KPD și a opoziției comuniste. Luând toate acestea în considerare, Comunitatea Proletariatului Liber Cugetător a oferit sindicaliștilor doar oportunități limitate de extindere.

4.3.1.2 Gilde freierlicher Bücherfreunde [Societatea Prietenii Cărților Libertare] (GfB)

Prietenii Cărților Libertare (GfB), în schimb, a fost fondată de către FAUD în 1927, în asociație cu propria organizație culturală a sindicatului. Un an mai târziu, GfB-Leipzig s-a constituit ca prima “societate”, iar în 1929 a devenit organizație națională, cuprinzând rețele mai largi. Membrii cotizanți le era pusă la dispoziție literatură sindicalistă și puteau comanda cărți. Filialele locale ale societății organizau sesiuni de lectură, producții de teatru și concerte la care participau figuri importante ca Erich Mühsam, Rudolf Rocker, Emma Goldman, Helene Stöcker, Bruno Vogel și Theodor Plivier. Organul de presă al GfB era lunară iar mai târziu trimestrială revistă “Besinnung und Aufbruch” [Cunoștință și avânt] în care Rudolf Rocker a publicat primele extrase ale lucrării sale “Decizia Vestului”. Apartenența a crescut rapid după 1928 la un total național de 1.250 de membri în 1931. Alăturarea simultană ca membru în FAUD nu era obligatorie și, per total, GfB a fost cea mai de succes încercare de a opri declinul sindicatului. Societatea Göppingen din Württemberg, de exemplu, ajunsese la 80 de membri în șase luni de la înființarea sa și era unul dintre grupurile cele mai mari de acest gen. Succesul acestei experiențe poate fi măsurat prin faptul că, după război, societatea a fost reconstruită sub același nume.

4.3.2 Hilfsorganisationen [Organizații de ajutor]

4.3.2.1 Reichsverband für Geburtenregelung und Sexualhygiene [Federația Reichului pentru Controlul Nașterilor și Igienă Sexuală] (RV)

O organizație de ajutor înființată în 1928 spre beneficiul tinerelor femei, a muncitorilor și a familiilor sărace din clasa muncitoare, Federația pentru Controlul Nașterilor și Igienă Sexuală și-a luat ca obiect de activitate consilierea indivizilor și a familiilor în utilizarea contracepției și avortului și explicarea implicațiilor legale. Activiștii distribuiau procedee contraceptive și ajutau în aranjarea procedurilor de avort. În îndeplinirea misiunii sale, RVfG trebuia să rămână neutră din punct de vedere politic și religios și să evite asocierea cu sindicatele, deși președintele acestei organizații a fost Franz Gampe, un membru FAUD din Nürnberg. Prin 1930, organizația includea 200 de filiale locale, în care participau peste 15.000 de membri.

4.3.2.2 Schwarzen Scharen [Trupele Negre]

În fața violenței politice în creștere și a măririi numărului atacurilor asupra anarho-sindicaliștilor la întruniri și demonstrații de către extremiști de dreapta și de stânga, o organizație adițională a fost formată ca răspuns. La sfârșitul anilor 1920 s-au format organizații luptătoare militante, în principal de către tinerii din Berlin și Silezia Superioară, care purtau numele generic de “Schwarze Scharen” (Trupele negre), acestea numărând câteva sute de membri la nivel național. Aceste grupuri aveau misiunea să protejeze evenimentele publice ale FAUD sau ale organizațiilor aliate de întreruperile provocate de comuniști și naziști. Schwarze Scharen poate fi văzută ca echivalentul anarho-sindicalist al “Reichsbanner” al SPD-ului sau al “Luptătorilor Frontului Roșu” al KPD-ului. Membrii grupului purtau toți haine negre, unii aveau arme de foc și adesea erau implicați în confruntări fizice. Schwarze Scharen nu era asociată oficial cu FAUD, ca urmare a protestelor din interiorul sindicatului împotriva militarizării organizației. Din moment ce FAUD oricum nu fusese de la înființarea sa o mișcare pacifistă, aceste formații militante erau tolerate și folosite ca forță defensivă în multe sfere de acțiune.

4.3.2.3 Arbeitslosenbewegung [Mișcarea Șomerilor]

Deoarece companiile concediau în principal muncitorii anti-capitaliști, cei rămași fără muncă s-au organizat repede, en masse, în Consilii ale Șomerilor. Mutarea centrului de putere în interiorul FAUD de la federațiile industriale înspre Arbeitsbörsen a ajutat la a face posibilă participarea sindicală în această mișcare,

din moment ce aceste comunități se ocupau și cu noile condiții ale pieței muncii după ce se îndepărtase de mișcarea sindicală. La ultimul congres din 1932, chestiunea mișcării șomerilor a câștigat un loc alături de temele centrale ale anarho-sindicaliștilor. În multe locuri FAUD participa deja activ la demonstrațiile șomerilor și organiza acțiuni de ajutor reciproc și consiliere. Astfel, din versiunea originală a mișcării sindicale, a cărei armă principală era greva, s-a născut o organizație orientată spre consum, înarmată cu amenințarea boicotului.

4.3.3 Alternative la FAUD

4.3.3.1 Așezările comunale

Având un statut mai puțin stimat în rândurile FAUD erau activitățile “Mișcării Coloniștilor”, deși din acestea făceau parte personalități ca scriitorul Theodor Plivier și Helmut Klose care se bucurau de respectul membrilor de sindicat. Conform FAUD, lupta de clasă revoluționară nu putea fi dusă prin separarea de clasa muncitoare, ci, mai degrabă, prin organizații de la locul de muncă aliniate la clasă: puterea monopolurilor industriale putea fi sfărâmată doar din interior de către muncitori. Coloniștii sau asociațiile comunale erau în contrast cu acest lucru depinzând de bunăvoința competitorilor lor capitaliști și astfel erau destinate eșecului. Cu toate acestea, proiectele coloniștilor au fost inițiate pe tot întregul Republicii de la Weimar cu participarea și ajutorul sindicaliștilor și al anarhiștilor. În dezbateră din jurul “chestiunii coloniștilor” un membru al consiliului editorial al “Der Syndikalist” a fost chiar înlăturat din poziția pe care o ocupa, acesta fiind rezultatul deciziei sale de a publica în continuare articole privind acest subiect, după ce se căzuse de acord că ziarul se va concentra pe luptele de la locul de muncă. A existat teama că FAUD, ca organizație de luptă a proletariatului, va degenera, devenind o sectă izolată de populația generală. O parte din aceste așezări erau, în fapt, înființate de anarho-sindicaliști și erau influențate de idei sindicaliste, printre ele comunele “Pământul Liber” în Düsseldorf, Stuttgart și Barkenhoff, înființate cu ajutorul lui Heinrich Vogeler în Worpswede.

4.3.3.2 Mișcarea Vagabond

Mișcarea Vagabond a exercitat o oarecare influență asupra anarho-sindicalismului organizat, deși limitată. Această mișcare s-a extins foarte mult la sfârșitul anilor 1920 și era organizată în jurul așa numitului: “Rege Vagabond” - Gregor Gog în “Fraternitatea Internațională a Vagabonzilor”, în 1927. Gog a organizat primul “Congres Mondial al Vagabonzilor” în Stuttgart, în 1929, un eveniment care a atras atenția internațională. Un număr de Marșuri ale Foamei

au fost, de asemenea, organizate. Gog și soția sa, Anni Geiger-Gog, erau asociați apropiați ai FAUD și făceau agitație pentru cauza lor în publicațiile sindicatului. Ca urmare a spectacolelor sale ofensatoare și a comportamentului său, Gog a fost ținta câtorva acțiuni în instanță, blasfemia fiind printre acuzațiile care i se aduceau. În contradicție directă cu opinia majoritară în mișcarea anarho-sindicalistă, Gog ridică lenea la nivel de act revoluționar. El critica aspru comunismul autoritar în toate formele sale, până când, un tur al Uniunii Sovietice din 1933 l-a făcut să își schimbe opinia la 180 de grade. În lunile care au urmat după întoarcerea sa în Germania, „Regele Vagabond” a ținut câteva discursuri polemice împotriva anarhismului și sindicalismului, la evenimente de prin țară, chiar și la acelea ale prietenilor de odinioară, denunțând aceste mișcări ca fiind „mic burgheze”. Acestea au fost primite cu sarcasm și atacuri la persoană în presa sindicalistă.

4.3.4 Organizații auxiliare ale FAUD

4.3.4.1 Syndikalistisch-Anarchistische Jugend Deutschlands [Tineretul Anarho-Sindicalist din Germania] (SAJD)

Două organizații auxiliare ale FAUD au fost formate pentru beneficiul anumitor grupuri. Tineretul s-a constituit, începând cu 1921, în: „Syndikalistisch-Anarchistische Jugend Deutschlands” (SAJD). Principalele activități ale acestui grup erau organizarea de evenimente, drumeții și agitație pentru cauza anarho-sindicalistă. SAJD era compus la nivel național din câteva mii de tineri, împrăștiați de-a lungul întregii Germanii. Tehnic, era independent de FAUD dar era strâns aliniat cu sindicatul, fiind derivat din acesta, SAJD fiind el însuși un produs al conflictelor interne ale anterioarei organizații „Tinerii liberi”, care a fost împărțită între „sindicaliști” și „individualiști”. Ziarul oficial al SAJD, „Tânara Umanitate”, era distribuit ca un supliment al publicației FAUD, „Der Syndikalist”. O publicație lunară suplimentară - „Tinerii Anarhiști”, a catalizat o nouă rundă de conflicte sectare între fracțiunile individualiste/anti-organizaționale și partizanii luptei de clasă organizate, ultimii excluzându-i în cele din urmă pe ceilalți din SAJD. SAJD s-a apropiat astfel și mai mult de FAUD, ca rezultat al acestor dezvoltări și a recunoscut „Prinzipienklärung des Syndikalismus”, ca linie călăuzitoare pentru membrii săi. Organizația de tineret și-a modelat, de asemenea, structura organizatorică după aceea a FAUD, înființând la nivel regional și național „Birouri de Informare” care corespundeau în mare cu Comitetul pentru Agitație și executiva Geschäfts-kommission a FAUD. Din această organizație de tineret au ajuns la conducerea FAUD numeroși membri la sfârșitul anilor '20 și la începutul anilor '30, așa numita „a doua generație” a FAUD, care a urmat generației de dinaintea războiului. Acest grup timpuriu, care era mult mai puternic orientat spre organizarea industrială și la

locul de muncă, a pierdut influența în interiorul organizației cu trecerea timpului, în timp ce organizația care i-a succedat a întruchipat mai bine căutata sinteză a sindicalismului și anarhismului.

4.3.4.2 Syndikalistischer Frauen Bund [Federația Femeilor Sindicalite] (SFB)

Femeile au solicitat, de asemenea, o organizație specială și au pus o bază programatică la începutul anilor 1920, făcând apel pentru înființarea la nivel național a “Federației Femeilor Sindicaliste” în cooperare cu Geschäftscommission. Cu toate acestea, majoritatea grupurilor locale de femei au avut viață scurtă. Problema dacă grupurile de femei reprezintă sau nu un sector separat de producție sau ar trebui organizate în relație cu domeniul de consum a fost o sursă de discuții atât în grupurile de femei între femei, cât și în sindicat la scara largă. Federația Femeilor Sindicaliste, așa cum era constituită, se concentra pe igiena sexuală, avort și se percepea pe sine ca un ajutor al muncitorilor greviști (bărbați), organizând boicoturi în acest sens. Aceia care doreau ca grupurile de femei să opereze ca un sector separat de producție nu au fost capabili să ducă la îndeplinire aceste solicitări. SFB producea, de asemenea, un periodic: “Der Frauenbund” (Liga Femeilor) care apărea regulat ca o secție suplimentară a “Der Syndikalist”. În contrast cu alte organizații ale femeilor din acea perioadă, femeile din SFB erau în general mândre de rolul lor de mame și de casnice. Pentru cele mai multe femei sindicaliste, egalitatea dintre sexe nu însemna plasarea egală în fața “sacrificiilor din fabrică”, ci recunoașterea și înălțarea muncii de casnică și de creștere a copiilor la un nivel egal față de alte forme de muncă. Potrivit chiar SFB, aceasta a fost înființată pentru a se confrunta cu problemele specifice ale femeilor, iar femeile angajate în câmpul muncii ar trebui să se organizeze în cadrul federațiilor industriale existente. Deși bărbații au fost invitați prin Geschäftscommission și prin Congresul FAUD să asigure înființarea de grupuri pentru femei în organizațiile lor, mulți au refuzat să participe activ. Femeile au depus numeroase plângeri, chiar punând problema unor veritabile boicoturi venite de la tovarășii lor bărbați. Cu toate acestea, au existat numeroase sfere de acțiune unde respectul reciproc și solidaritatea au caracterizat cooperarea dintre SFB și alte organizații sindicale. SFB a atins la apogeul său, la nivel național, un număr de 800 - 1.000 de membri femei.

4.3.4.3 Kinderbewegung [Mișcarea Copiilor]

Un domeniu suplimentar de activitate pentru FAUD a fost “Mișcarea Copiilor”, o mișcare internă, care era adesea supravegheată de către grupurile de femei. Din 1928 până în 1930, un periodic separat: “Kinderwille” (Voința Copiilor)

a fost publicat, atingând un nivel de distribuție de circa 600 de numere în perioada în care a fost publicat. Scopul era acela de a deschide copiii către conștiința de sine, de a forma indivizi cu deprinderi sociale care să internalizeze spiritul de ajutor reciproc și de solidaritate. Organizațiile anarho-sindicaliste ale copiilor au subliniat încă o dată dorința sindicaliştilor de a aduna la un loc toate domeniile vieții sociale, într-un unificat element organic. Aceste organizații au avut însă, viață scurtă.

4.4 Sfârșitul FAUD

FAUD a recunoscut pericolul reprezentat de Național Socialism de foarte devreme și a răspuns pregătindu-se pentru activitate ilegală, în underground. La Congresul FAUD, în perioada Paștelui 1932, au fost stabilite planuri concrete. Geschäftscommission ar fi fost înlăturată la Erfurt și, de asemenea, asociațiile locale, dacă, după toate posibilitățile s-ar fi dizolvat înainte ca orice restricție să fie adoptată. Mici cercuri de încredere ale membrilor FAUD trebuiau să înființeze o rețea care să permită pe viitor operațiuni la nivel național. În 1933, FAUD a fost interzis și în luna martie a aceluiași an Biroul din Berlin al Geschäftscommission a fost percheziționat și un număr de funcționari au fost luați în custodia poliției. Membrii de sindicat fie s-au alăturat organizațiilor din underground, fie au emigrat. Conducerea din underground a FAUD s-a mutat într-un sfârșit din Erfurt la Leipzig. În 1936-37, FAUD și-a lansat eforturile sale de rezistență în timp ce aceia care emigraseră în Spania, s-au reunit pentru a forma Gruppe DAS (Anarho-Sindicaliștii Germani), care a fost un participant activ în revoluția spaniolă. După al doilea război mondial, acei anarho-sindicaliști care au rămas în Germania au pus bazele "Federației Socialiștilor Libertari" (FFS), care a înlăturat organizarea industrială în favoarea operării ca o "organizație de idei", ce încerca să răspândească concepte libertare în oraș și în consiliile de fabrică, precum și în organizațiile culturale. FFS a publicat o revistă numită "Societatea Liberă", care reflecta maturitatea și experiența celor mai buni membri ai mișcării. Cele mai multe grupuri FFS s-au auto dizolvat în anii 1950 din cauza incapacității lor de a atrage membri mai tineri. Aceia care au rămas, precum Augustin Souchy și Willi Paul încă făceau interviuri și publicau memorii valoroase. În ultimii ani, un număr de biografii au fost publicate, printre ele aceea a lui Helmut Kirschey, Hans Schmitz și Kurt Wafner, care erau tineri la începutul anilor 1930.

5. Sindicalismul și semnificația sa

În speranța că am demonstrat în mod adecvat semnificația anarho-sindicalismului și conținutul său, aș dori să adaug următoarele detalii și observații: Dacă evaluăm anarho-sindicalismul german strict din perspectiva puterii sale nu-

merice putem susține că FAUD a deținut o masă solidă pentru o scurtă perioadă de timp, unii pretind că această masă ar fi atins în jur de 150.000 de membri. Dacă vom compara această cifră cu altele ale organizațiilor muncitorești contemporane, vom fi forțați totuși să admitem că, inclusiv în zilele sale de glorie, a fost cu mult în urma adversarilor săi. Organizațiile sindicale, precum Asociația Muncitorească Hirsch-Dunckerist număra câteva sute de mii de membri în rândurile ei, sindicatele creștine cuprindeau peste un million de muncitori și Asociația Generală a Muncitorilor în Germania (ADGB) atingea cu succes un număr de 10 milioane. După propria mărturie, FAUD nu a jucat niciodată un rol major la nivel național, la nivel de fabrică. Așa că, de ce ar trebui ca cineva să își bată capul cu acest subiect? Dintr-un număr de lucrări istorice și proiecte de cercetare reiese că sindicalismul, în contrast cu vremurile prezente, era bine cunoscut în rândul clasei muncitoare contemporane acelei perioade. Acest lucru pare uimitor, având în vedere dimensiunea redusă a FAUD și faptul că era lipsit de acces la orice care să amintească de mass-media din zilele noastre.

Aceasta a fost o consecință a anti-militarismului consistent al sindicaliștilor și a neobositei agitații de dinainte de primul război mondial, care a fost reținută de mulți social-democrați dezamăgiți și a contribuit la primul val de noi membri în lunile care au urmat de la încheierea războiului. Ziarele partidelor muncitorești și a uniunilor centralizate din acea perioadă sunt pline de advertimente și comentarii denigratoare la adresa organizațiilor sindicale. Funcționarii acestor grupuri orientate către reformă erau bântuiți de spectrul sindicalismului, "tumoarea franceză". Acești funcționari au menținut ferm în rândurile lor campania împotriva oricărei forme de auto-organizare muncitorească, care a rezultat într-o nemiloasă luptă la nivel de loc de muncă și care nu poate însemna decât că sindicalismul, în ochii lor, a fost o influentă concurență care prezenta o reală amenințare. Unioniștii mainstream au mers chiar atât de departe încât să solicite să se deschidă focul asupra colegilor greviști sindicaliști. Mișcarea sindicalistă a fost de asemenea, cunoscută în "Organul Consiliilor Muncitorilor și Soldaților din Germania", "Consiliul Muncitorilor", din perioada revoluționară 1919-1920. Într-adevăr, consiliile muncitorești social democratice au simțit nevoia să declare "sindicatele muncitorilor" un "nou abces al mișcării muncitorești" în ziarul lor național. Potrivit unor surse care oferă detalii, mai mult de 40% dintre participanții la revoluția din martie erau sindicaliști, a căror luptă este descrisă, printre alții, de Erhard Lucas și Hans Marchwitza. Poliția politică a Republicii de la Weimar nu a listat sindicaliștii ca fiind organizații comuniste, așa cum fac mulți istorici și "cercetătorii în domeniul social" ci le-a dat un statut independent. În informațiile fotografice colectate de poliție la începuturile Republicii de la Weimar, un număr de sindicaliști apar lângă "celebrități" precum Kurt Tucholsky și viitorul șef de stat est german Walter Ulbricht.

Mai mult de atât, ar trebui subliniat că mișcarea sindicalistă sau măcar o parte din ea, nu era doar recunoscută în cercurile proeminente dar a fost chiar considerată demnă de a fi sprijinită. Bine cunoscutele activiste pentru drepturile femeii - Helene Stöcker și Anita Augspurg, au făcut donații pentru fondul FAUD pentru Memorialul Landauer din München și Stöcker a vorbit la evenimente organizate de către Gilde freiheitlicher Bücherfreunde și a publicat articole în ziarul Federației Femeilor Sindicaliste. Sindicaliștii, în schimb au lăudat-o că fiind o "luptătoare simpatetică, una ale cărei opinii sunt apropiate de ale noastre". Nu mai puțin, o personalitate ca actorul Alexander Granach a furnizat bani lui Erich Mühsam și Rudolf Rocker, pentru ajutorarea revoluționarilor spanioli Durruti și Ascaso, în luptele lor. Legendarul revoluționar Nestor Mahno a găsit de asemenea, refugiu la Rudolf Rocker. Într-un eseu solicitat de către armata germană, Max Weber identifică sindicaliștii ca fiind cei mai puternici adversari ai militarismului. Chiar și Lenin menționează mișcarea sindicalistă germană în lucrarea sa "Statul și Revoluția", reținând figurile conducătoare ale mișcării muncitorești, precum Karl Legien, responsabil pentru creșterea acestei "relații sângeroase de oportunism". Este bine știut că sindicalismul era cunoscut în cercurile boeme, ale căror figuri proeminente îl includ pe Ernst Toller, Oskar Maria Graf și Erich Mühsam. Ultimul, un prieten apropiat al lui Rudolf Rocker s-a alăturat FAUD în 1933. Heinrich Vogeler, pictor și fondator al coloniei de artă "Barkenhoff", în Worpswede, lângă Bremen, a fost asociat cu mișcările anarhiste și sindicaliste și le-a oferit acestora o gospodărie. Nu este, totodată, de mirare că "Herodot" al anarhismului, Max Nettlau, era de asemenea, în strânsă legătură cu mișcarea și i-a furnizat faimoasei autoare Ricarda Huch material pentru a sa biografie a lui Bakunin. Scriitorul expresionist german Carl Einstein nu a cunoscut sindicalismul până târziu dar a luptat cu anarho-sindicaliștii germani în războiul civil spaniol, făcând parte din Columna Durruti și producând o excelentă relatare a experiențelor sale. Albert Einstein și Thomas Mann recunoșteau de asemenea, adevărata nădejde în "Decizia Vestului", a lui Rudolf Rocker, iar Einstein și Rocker și-au adus reciproc laude. Conducători anarho-sindicaliști precum Rocker și Souchy au fost vorbitori deosebit de populari la universități, după al doilea război mondial.

De asemenea, este demn de remarcat că mult înainte că Hannah Arendt să ajungă în mediul academic, mișcarea sindicalistă dezvoltase deja o "Teorie a Totalitarismului", produs al experienței și al unei rețele internaționale de corespondență, mai ales între Emma Goldman, Rudolf Rocker și Alexander Schapiro. Carieriști politici, incluzând mai târziu primari și legiuitori și-au început de asemenea, viețile lor politice în mișcarea sindicalistă, cel mai cunoscut fiind Herbert Wehner care în cele din urmă a devenit președintele partidului SPD.

Sindicaliștii germani au jucat de asemenea, un rol decisiv în reorganizarea mișcării sindicaliste internaționale după primul război mondial. Reacționând rapid la înființarea de către comuniști a unei internaționale a muncitorilor sub conducerea Moscovei, partizanii sindicalismului au înființat “Asociația Internațională a Muncitorilor” (IWA-AIT), în 1922, ca o continuare conștientă a tradiției bakuniste a Primei Internaționale. Rudolf Rocker, Augustin Souchy și Alexander Schapiro, născut rus - au fost primii la prezidiul organizației, al cărei birou central a fost stabilit la Berlin, până în 1933. La înființarea sa IWA-AIT avea peste un milion de membri. În 1936, doar numărul membrilor spanioli s-a ridicat în jurul cifrei de 1,5 milioane. Pentru un număr mare de muncitori “Prinzipienerklärung des Syndikalismus” a lui Rudolf Rocker, a fost considerat textul de autoritate al mișcării. Acei germani anarho-sindicaliști care au reușit să fugă în Spania, ca urmare a izbucnirii războiului civil spaniol, s-au organizat în Gruppe DAS (anarho-sindicaliști germani) în Catalonia. Gruppe DAS a gestionat corespondența rezistenței underground din Germania și a scos din funcțiune detașamentele germane fasciste din Catalonia. Membrii ai acestui grup au luptat de asemenea, împotriva armatelor lui Franco pe front și deși mai puțini numeroși decât Brigăzile Internaționale comuniste, au fost de aceeași importanță pentru revoluție și pentru participanții la aceasta. Între timp, autoritățile fasciste din Germania, au anticipat atracția pe care revoluția spaniolă ar putea să o exercite asupra populației și i-a plasat pe anarho-sindicaliștii rămași în Germania sub observație specială.

Edition Syfo

[Herausgegeben vom Institut für Syndikalismusforschung, Bremen]

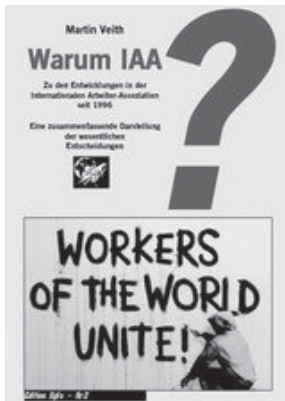
Edition Syfo Nr.1

Helge Döhning: Die Presse der syndikalistischen Arbeiterbewegung in Deutschland 1918 bis 1933

Die Presse der syndikalistischen Arbeiterbewegung in Deutschland spielt eine herausragende Rolle in der Forschung zum gesamten Themenbereich. Sie gibt tiefe Einblicke in die Aktivitäten und Diskussionen der damals aktiven Syndikalisten und ihrer vielfältigen Organisationen. Am ausgeprägtesten gestaltete sich das Pressewesen in der Zeit von 1918 bis 1933 mit knapp 120 Periodika. Nie zuvor oder danach entstand eine solche Vielfalt im deutschsprachigen Raum. In der vorliegenden Darstellung wird die gesamte syndikalistische Presse dieses Zeitraums in systematischer Ordnung mit

forschungsadäquaten Einzelheiten präsentiert. In besonderer Weise wird dabei über eine reine Datenbank hinausgehend, nicht nur auf Formen und konkrete Inhalte verwiesen, sondern auch die Geschichte dieser Periodika aufgezeigt und ihre Bedeutung für die Forschung inkl. Standortangaben kurz bewertet. Zu den einzelnen systematisch angeordneten Kapiteln gibt es jeweils eine kurze Einleitung zum besseren Verständnis. Mit diesem Handbuch ist die Geschichte der syndikalistischen Presse in Deutschland von 1918 bis 1933 erstmalig geschlossen aufbereitet und dargestellt worden.

92 Seiten, A4, reich illustriert, ISBN: 978-3-9810846-8-9, 8.90 Euro

Edition Syfo Nr.2

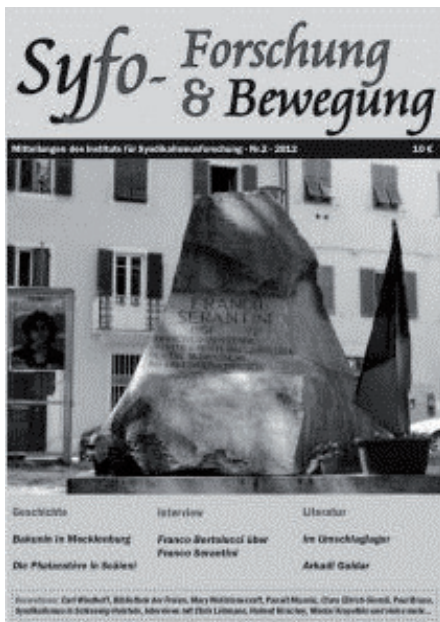
Martin Veith: Warum IAA? Zu den Entwicklungen in der Internationalen Arbeiter Assoziation seit 1996. Eine zusammenfassende Darstellung der wesentlichen Entscheidungen.

Immer wieder kommen bei Diskussionen um den Zustand und die Entwicklung der anarcho-syndikalistischen Bewegung Fragen nach der Situation und Rolle der anarcho-syndikalistischen Internationalen Arbeiter Assoziation (IAA) auf. Die Fragen: „Warum gibt es zwei CNT’s in Frankreich und zwei USI’s in Italien“, oder „Warum wird die SAC in Schweden so verteufelt“? hat sich wohl jeder an der anarcho-syndikalistischen Bewegung interessierte schon einmal gestellt. Anspruch und Schwerpunkt dieses Textes ist es, die

Geschichte und Entwicklung der IAA in den letzten beiden Jahrzehnten, besonders seit dem IAA-Kongress von 1996 in Madrid darzustellen, und die Abläufe und Hintergründe zu vermitteln. Dabei handelt es sich hier um eine gestraffte Darstellung, welche die wesentlichen Entscheidungen und Handlungen der IAA in diesem Zeitradius zusammenfasst.

76 Seiten, Format A5, 3.50 Euro,

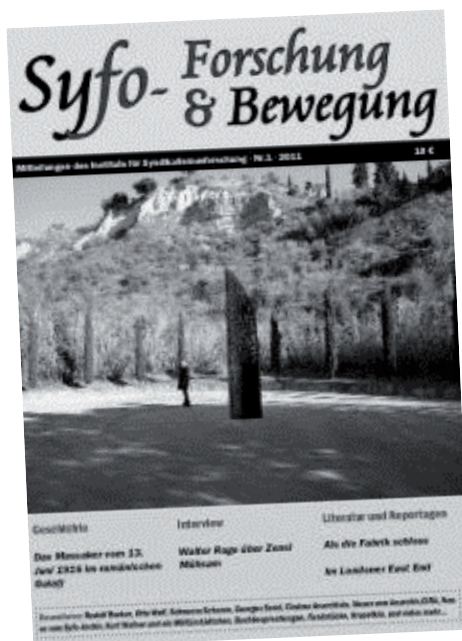
Bezug der Broschüren über Syndikat A Medienvertrieb, Moers. www.syndikat-a.de

Nr. 2 - 2012

ISSN: 2192-6980

ISBN: 978-3-86841-072-3

Syfo = Forschung & Bewegung

Anschrift:

Institut für Syndikalismusforschung

Postfach 140470
D-28094 Bremen

Verlag, Vertrieb und Abonnement:

Verlag Edition AV

Postfach 1215
D-35420 Lich

Tel: 06404-6570763

Fax: 06404-668900

E-Mail: editionav@gmx.net

Einzelausgabe: 10 Euro (120 Seiten)

Im Abonnement: 9 Euro

Bestellung über den Verlag Edition AV:

www.edition-av.de

Nr. 1 - 2011

ISSN: 2192-6980

ISBN: 978-3-86841-57-0

Institut für Syndikalismusforschung

www.syndikalismusforschung.info
www.syndikalismusforschung.wordpress.com